NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: NANDO, EM LI MALÊ NE

Çend hefte ne ku kêliyek ji jiyana min her vedigere. Em di 1993an de bûn, û ji bo destpêkirina pergaleke tiraşê ya şoreşger ji bo wê demê, ez û bavê min firiyan Washingtonê. Wî her ji min dipirsî ka ez kêfxweş im, û dikeniya. Min ew pir caran wisa nedidît, û ev bala min dikişand — wek ku ew li benda kêliya rast bû ku tiştekî girîng ji min re bêje.

Piştî nîvroyekê, piştî kar, em li ser îskeleyekê li kêleka çem dimeşiyan. Wî milê min girt, ez nêzîkî xwe kişandim, û got:
«Nando… em li Amerîkayê ne. Nando… em li malê ne.»

Ew kêfxweş bû — çavên tije, hema hema bi hest, hema hema amade ku bigirî. Lê ez pir ciwan bûm ku fêm bikim ka wî bi rastî li derveyî peyvan çi dixwest bibêje.

Îro, ez nikarim wê ji bîr bikim. Nêzîkî heft meh in ku ev bîranîn her vedigere, di hişê min de dizivire. Sî û sê sal derbas bûne, û ew salek e çûye. Lê nîşana wî bilind û zelal e: ew dixwaze ez fêm bikim ku divê ez amade bim dîsa biçim — vegerim malê. Mala ku 61 sal berê ez qebûl nekirim tenê ji ber xeletiyeke leglegê FedEx… lê ew çîrokeke din e.

Li vir li Îtalyayê, ez wisa hîs dikim ku di hundirê sindoqeke fêkiyan de asê mame — di nav tiştekî ku qet ne yê min bû de girtî.

Ez ê çawa bigihîjim wir, qet nizanim. Mehê 70 USD tenê çavkaniya min e, û ez li dû kesî ji bo pereyan nakevim. Ez tenê li dû jinên xweşik dikevim — eger jîr bin. Ne xeletiyek, evînek. Deynek spasiyê ji wê re ku qet hewcedariya wê bi reklamê tune — jina ku heye heta dema ku bi tena serê xwe disekine jî.

Û gava ku ez di dawiyê de bikevim odeyeke li wir, dê sê îsotên calabrî di bêrîka min de bin. Ez ê xwe bi van gotinan bidim nasîn:
«Ev agir e — tenê tiştê ku me sax dihêle û nahêle em nexweş bikevin. Di devê de dest pê dike û di qûnê de diqede. Tenê qet nehêle hevrik pê bihesin.»

Nando